

Arrest

nr. 213 648 van 7 december 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, meisjesnaam: X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 juni 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij betekend op 9 juni 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 188 829 van 23 juni 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Grondwettelijk Hof.

Gezien het arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 van het Grondwettelijk Hof.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018 om 10 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. HENDRICKX die verschijnt voor verzoekster en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Servische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op [...] 1985. Haar meisjesnaam is M. B.

Verzoekster huwde met de heer R. van Nederlandse nationaliteit. Zij verkreeg een verblijfsrecht in Nederland en nam de familienaam van haar echtgenoot over.

Op 27 mei 2003 beviel verzoekster van een zoon L.R., eveneens van Nederlandse nationaliteit.

Bij beschikking van de rechtbank van Breda van 19 augustus 2008 werd haar minderjarige zoon onder toezicht gesteld en sinds maart 2009 werd het kind uit huis geplaatst.

Op 20 november 2009 overleed de echtgenoot van verzoekster en vader van L.R, volgens verzoekster vermoedelijk als gevolg van een drugsproblematiek.

In 2010 verkregen familieleden van verzoekster in België een verblijf, zoals de ouders, zussen en broer. Thans, naar info van de verwerende partij ter terechtzitting in de zaak met rolnummer RvV 206 080, beschikken deze familieleden over een C-kaart.

Bij beschikking van 22 september 2011 heeft de rechtbank te Middelburg verzoekster uit het ouderlijk gezag over haar minderjarige zoon ontheven. Verzoekster behield een bezoekrecht.

Op een onbepaald ogenblik komt verzoekster naar België.

Op 14 oktober 2012 kreeg verzoekster van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) het bevel om het grondgebied te verlaten en kreeg zij eveneens een inreisverbod van drie jaar.

Bij besluit van 11 november 2013 werd de Nederlandse verblijfsvergunning geldig tot 20 oktober 2013 met terugwerkende kracht vanaf 12 augustus 2011 ingetrokken, daar uit de gemeentelijke basisadministratie gebleken was dat verzoekster sedert 12 augustus 2011 was uitgeschreven uit Nederland.

Op 12 april 2015 kreeg verzoekster van de gemachtigde opnieuw het bevel het grondgebied te verlaten.

Op 5 mei 2015 kreeg verzoekster van de gemachtigde opnieuw het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 4 november 2015 kreeg verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 4 november 2015 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest met nr. 163 764 van 9 maart 2016 vernietigde de Raad het inreisverbod van 4 november 2015.

Op 10 november 2015 richtte de gemachtigde een "*readmissie*" aanvraag aan de Servische autoriteiten die op 17 november 2015 hiervoor hun akkoord gaven.

Op 17 november 2015 werd eveneens een informatieaanvraag tot overname gericht aan de Nederlandse verbindingssambtenaar die op 20 november antwoordde dat: "Nederland niet verantwoordelijk is voor de overname van verzoekster, daar zij sinds 12 augustus 2011 niet meer in het bezit is van een geldige Nederlandse verblijfsvergunning."

Op 25 november 2015 repatrieerde de gemachtigde verzoekster onder escorte naar Belgrado.

Op onbekende datum keerde verzoekster terug naar België.

Verzoekster pleegde zowel voor als na haar repatriëring openbare ordefeiten, in hoofdzaak diefstallen in het kader van haar drugsproblematiek.

Op 8 juni 2017 nam de gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing diende verzoekster een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij arrest nr. 188 691 van 21 juni 2017 verwierp de Raad dit beroep.

Op dezelfde datum nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“INREISVERBOD

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : R.

voornaam : M.

geboortedatum : [...]1985

geboorteplaats : P.

nationaliteit : Servië

In voorkomend geval, ALIAS:

B. M., geboren op [...]1985

B. D., geboren op [...]1985

M. Z., geboren te P. op [...]1985 van Servische nationaliteit

M. Z., geboren op [...]1985 van Joegoslavische herkomst

R. M., geboren op [...]1985

R. T., geboren op [...]1985

R. T., geboren op [...]1985

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.06.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene die op 25.11.2015 naar Servië-Montenegro werd gerepatrieerd en op een onbekend moment terug is gekeerd naar België heeft niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal (PV AN.12.LB.69999/2017 van PZ Antwerpen. Verder blijkt het dossier van betrokkene dat sinds haar terugkeer naar België ten laste van betrokkene volgende processen verbalen werd opgemaakt: PV AN.12.LB.094562/2016 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal, PV AN.22.LB.135035/2016 door PZ Antwerpen wegens aanmatiging en PV AN.12.LB.000544/2017 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal.

Bovendien heeft betrokkene voor haar repatriëring naar haar land van herkomst ook inbreuken gepleegd op de openbare orde. In de periode 2012 tot 2015 werden er ten laste van betrokkene 6 PV's opgemaakt wegens volgende feiten: aanmatiging, gewone diefstal, zware diefstal en opzettelijke slagen en/of verwondingen, allen door PZ Antwerpen.

Gezien de recidive, de recentheid en de veelvuldigheid van de feiten blijkt dat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene die op 25.11.2015 naar Servië-Montenegro werd gerepatrieerd en op een onbekend moment terug is gekeerd naar België heeft niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Betrokkene werd op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal (PV AN.12.LB.69999/2017 van PZ Antwerpen. Verder blijkt het dossier van betrokkene dat sinds haar terugkeer naar België ten laste van betrokkene volgende processen verbalen werd opgemaakt: PV AN.12.LB.094562/2016 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal, PV AN.22.LB.135035/2016 door PZ Antwerpen wegens aanmatiging en PV AN.12.LB.000544/2017 door PZ Antwerpen wegens gewone diefstal.

Bovendien heeft betrokkene voor haar repatriëring naar haar land van herkomst ook inbreuken gepleegd op de openbare orde. In de periode 2012 tot 2015 werden er ten laste van betrokkene 6 PV's opgemaakt wegens volgende feiten: aanmatiging, gewone diefstal, zware diefstal en opzettelijke slagen en/of verwondingen, allen door PZ Antwerpen.

Gezien de recidive, de recentheid en de veelvuldigheid van de feiten blijkt dat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

*Het feit dat betrokkene in Nederland een zoon L. R. (*27.05.2003) heeft met wie zij een omgangsrecht heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Uit de informatie van de verbindingsambtenaar Nederland (dd 27.11.2015) blijkt dat betrokkene zoon reeds in 2009 uit het huis werd geplaatst wegens de precare gezinssituatie en dat betrokkene sinds januari 2015 haar zoontje niet meer bezocht. Uit het verslag van de politie (mail 08.06.2017) blijkt bovendien dat betrokkene haar zoon de laatste twee jaar niet meer heeft bezocht en dat enkel haar ouders contact onderhouden met haar zoon.*

Ook het feit dat betrokkenes ouders en zus in België verblijven geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met haar zoon, haar ouders en zus. Bovendien kunnen betrokkenes ouders en zus haar steeds bezoeken in Servië. Gelet op de herhaling van deze feiten en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

*V. D. V. A., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
Brussel, 08.06.2017"*

Bij beschikking van de Raad van 20 juni 2017 werd de zaak doorverwezen naar de verenigde kamers van de Raad.

Bij arrest nr. 188 829 van 23 juni 2017 heropende de Raad de debatten en stelde een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

2. Rechtspleging

Teneinde uitspraak te kunnen doen over de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het ingediende verzoekschrift om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van 8 juni 2017 tot het opleggen van een inreisverbod en omdat de ontvankelijkheid van een beroep van openbare orde is, besliste de Raad in verenigde kamers bij arrest nr. 188 829 van 23 juni 2017 de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

"Schendt artikel 39/82, §1 en § 4, 2e lid van de Wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, in de mate dat een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid enkel zou kunnen ingediend worden door vreemdelingen die het voorwerp uitmaken van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en niet door vreemdelingen die het voorwerp uitmaken van een andere akte van een administratieve overheid vatbaar voor vernietiging op grond van artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet?"

Bij arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 antwoordde het Grondwettelijk Hof als volgt:

“Artikel 39/82, §1 en §4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt niet de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in de interpretatie dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod.”

De zaak wordt na dit antwoord hernomen.

3. Over de ontvankelijkheid

Zoals reeds aangehaald werpt verweerder in de nota met opmerkingen en tevens ter terechtzitting een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing ingediend volgens de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid. Hij citeert artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet). Uit de voormelde bepaling kan volgens verweerder niet afgeleid worden dat een vreemdeling de procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden tegen een beslissing die niet als een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd. Zij acht deze procedure voorbehouden voor gevallen waarin er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Verzoekster is van oordeel dat een inreisverbod eveneens moet kunnen aangevochten worden in de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid nu deze beslissing een accessorium is van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. In casu werd eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 8 juni 2017 aangevochten.

Het Grondwettelijk Hof vermeldt de volgende redenering in het arrest:

“B.5.4. Het antwoord op een prejudiciële vraag dient nuttig te zijn voor de oplossing van het bodemgeschil. Het Hof beperkt zijn onderzoek bijgevolg tot het verschil in behandeling tussen vreemdelingen naargelang zij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid willen instellen tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel dan wel tegen een inreisverbod.

B.6.1. In de interpretatie van de in het geding zijnde bepalingen die aan het Hof wordt voorgelegd, kan enkel tegen een verwijderings- en terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden ingesteld, en niet tegen een inreisverbod.

B.6.2. Ten aanzien van de mogelijkheid om rechtsmiddelen aan te wenden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zijn de voormelde categorieën van personen voldoende vergelijkbaar. Het Hof dient bijgevolg te onderzoeken of het verschil in behandeling redelijk verantwoord is.”

En:

“B.9.1. In de interpretatie van de in het geding zijnde bepalingen die aan het Hof wordt voorgelegd, kan een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden ingesteld tegen een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is doch niet tegen een inreisverbod.

B.9.2. Volgens artikel 1, 8°, van de wet van 15 december 1980 is een inreisverbod « de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt ».

Artikel 74/11 van die wet bepaalt de nadere regels van het inreisverbod.

Een inreisverbod is niet mogelijk zonder beslissing tot verwijdering. Een inreisverbod heeft slechts betekenis indien het vergezeld gaat van een verwijderingsmaatregel.

B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel.

Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod

definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).

B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).

B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is (eigen benadrukken).

B.11. De prejudiciële vraag dient bijgevolg ontkennend te worden beantwoord.”

De Raad stelt bijgevolg vast dat het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod. Het argument van verzoekster dat een inreisverbod ook in uiterst dringende noodzakelijkheid moet kunnen aangevochten worden, omdat dit inreisverbod het accessorium is van een verwijderingsmaatregel, wordt juist door het Grondwettelijk Hof gebruikt om te stellen dat de mogelijkheid om een UDN-procedure aan te wenden, niet vereist is.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES